

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnium Generalium Et Provincialium Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars I. Et II. Sub Cælestino papa I. anno
CCCCXXI.

Parisiis, 1644

Sacrae Synodi ad religiosissimos imperatores de Nestorii depositione
relatio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15062

Sacra Synodi ad religiosissimos imperatores de Nestorii depositione relatio.

Αναφορὰ πρὸς τοὺς βίσεβεσάτοις βασιλέας πρὸς τῆς καθαιρέσεως Νεστορίου, ἧρὰ τῆς ἁγίας συνόδου.

Religiosissimis Deoque amabilissimis Theodosio & Valentiniano, victoribus, triumphatoribus, semper Augustis, sancta Synodus per Christi gratiam, vestraeque maiestatis nutum in Ephesiorum metropoli congregata.

Τοῖς βίσεβεσάτοις καὶ θεοφιλέσταις, Θεοδοσίῳ καὶ Οὐαλεντινιανῶ, νικηταῖς, ἑξαπούργοις, ἀεὶ Αὐγούστοις, ἡ ἁγία συνόδος, ἡ χάρις Χριστοῦ, καὶ νίκης μαλὲ τῆς ὑμετέρου κράτους σωαχθεῖσα ἐν τῇ Εφεσίων μητροπόλει.

VESTRA pietas, Christianissimi, Deoque amabilissimi imperatores, veram fidem a progenitoribus acceptam quotidianis incrementis augere non desinens, plurimam curam veritatis dogmatibus impendit. De quibus etiam, cum ex Nestorii praedicatione & doctrina, a sanctorum patrum, ac sanctissimorum apostolorum & euangelistarum traditione profus aliena, exorta fuisset perturbatio non solum in magna illa ciuitate, verum etiam in toto terrarum orbe, vestra maiestas sanctas ecclesias turbare, fideique & verae pietatis dogmata adulterari non est passa: verum ex omni metropoli piissimos metropolitanos, qui episcopos adducerent, & aliquos aliarum ciuitatum episcopos ad diem Pentecostes conuenire iussit, quod utique temporis spatium ad eum conuentum satis futurum videbatur. Cum omnes itaque iuxta praestitutum nobis terminum Ephesum venissemus, accidit ut Ioannes sanctissimi

ΕΚ παρορῶν πλὴν ἀληθῆ πίστεως παραλαβόσα ἡ ὑμετέρα βίσεβεσα, ὡς φιλόχριστοι καὶ θεοφιλέσται βασιλεῖς, καὶ πάντῃ ὁσημέραι αὐξάνουσα, φροντίδα πλείων τῆς τῆς ἀληθείας ποιεῖται δογμάτων. ἢ πρὸς ὧν καὶ ταραχῆς γνησιότητος οὐ μόνον ἐν ἐκείνῃ τῇ μεγάλῃ πόλει, ἀλλὰ καὶ ἐν πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ, ἐκ τῆς κηρυχθέντων τε καὶ διδασχθέντων ἧρὰ Νεστορίου δογμάτων, ἀλλοτριῶν ὄντων τῆς τῆς ἁγίων πίστεως, καὶ τῆς τῆς ἁγιωτάτων δόξολων καὶ βίβλων παρὰ δόσεως, οὐ * παρῆδε τὸ ὑμέτερον κράτος ταραχόμενης τῆς ἁγίας ἐκκλησίας, καὶ νοθεύοντα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀληθείας βίσεβεσας δογματά, ἀλλ' ἐν πίστεως μητροπόλεως σωαχθεῖσα ἐκέλευσεν ἡ ὑμετέρα βίσεβεσα τοῦ θεοσεβεσάτου μητροπολίτας, ἐπισκόπους ἐπαρχομένους, καὶ ἵνας τῶν ἄλλων πόλεων ἐπισκόπους, καμρὸν αὐτάρκη πρὸς τὴν συνδρομῆν, ἀρχὴ τῆς πεντηκοστῆς ὀλέσασα, καὶ δὴ πάντων ἡμῶν σωαχθεῖσα

νων ἐν τῇ Εφεσίων μητροπόλει καὶ τῆς ὀλεσθεῖσας ἡμῶν πρὸς θεομίαν, βραδύων

ANNO
CHRISTI
431.

σωθέν τ' ἀγιώτατον Ἰωάννην τ' Αν-
τιοχείας Ἐπισκοπον. ἄλλ' ὑπολαβόν-
τες ἡμεῖς τῆς ὁδοῦ τ' δυσέρξαν αἰτίαν
γεγονέναι τῆς βραδυτύτου, ἀνεβαλό-
μθα πτω ἀκρόασιν ἐπὶ χρόνον δέκα
ἡμερῶν & ἐξ ἄπο τ' ὠρεσμένης προ-
δοσίας ἤρα τ' ὑμετέρου κράτους· καὶ
Ⓞ μὲν τῆς ἀγίων Ἐπισκόπων ὑπο-
γῆρας πειζόμενοι, τ' ἐπὶ ξένης δια-
βλώ ἐκ ἐφερ. Ⓞ δὲ ἐν ἀρρώστια
ἐκινδύων. Ἰνὲς δὲ καὶ τὸ τέλος ὑπο-
εξῆλθον τῆς βίου ἐν τῇ Εφεσίῳν μη-
τροπόλει· ἄλλοι δὲ πενία σφιζόμε-
νοι, προσόντες ἡμῖν, κατήγγρον
πτω ἀκρόασιν. καὶ δὲ δεκαεξέσας
ἡμέρας, ἀπο τῆς ἀγίας πεντηκοστῆς
ἑξήκονταμυρίας, συνεκροτήσαμυ
πτω ἀκρόασιν. Ἐπὶ δὲ καὶ ὁ ἀγιώ-
τατος Ἐπίσκοπος τῆς Αντιοχείῳν Ἰω-
αίνης δὲ Αλεξάνδρου Απαμείας,
καὶ Αλεξάνδρου Ἱεραπόλεως, τῆς
διοσεβείων Ἐπισκόπων, προσλα-
βόντων αὐτὸν, ἐδήλωσαν ἡμῖν ἔχε-
σαι τῆς ὑποδείσεως, τῇ πλείονι βρα-
δυτύπῃ ἐβάρησε πτω ἀγίαν σῶοδον
οὐχ ὀρθόμυ. σωμαχθέντων τῶ-
ν ἡμῶν ἐν τῇ ἡμέρῃ μὲνός Ιου-
νίου δωτέρα καὶ εἰκοστῇ καὶ Ρω-
μαίοις, καὶ πρὸ μᾶς * παρακαλε-
σάντων δὲ διαβεβείων Ἐπισκόπων
Ⓞ Σαμασὸν Νεστόρον, συνεδρω-
σά τε ἡμῖν, καὶ κοινωνήσαι τῆς πρὸ
τῆς ὁσεβείας τε καὶ πίστεως ζητήσεως,
οὐδέμᾶς παρ' αὐτῶν τετυγῆκαμυ
ἀποκρίσεως, δηλώσαντος τῆς μόνον
διὰ τῆς ἀπεσαμύων ὄσηρ σκέ-
πτομαι, καὶ ἐὰν δοκιμάσω, ἀπαντῶ.
τῇ οὖν ἐπαύει Ⓞ σωμαχθέντες ἐν
τῇ ἀγία καὶ μεγάλη ἐκκλησία, τῇ
καλουμένη Μαρία, προσκειμένου
Concil. Tom. 5.

mus ecclesie Antiochena episco-
pus aduentum suum differret. At
nos itineris difficultatem tardi-
tatis causam rati, post termi-
num nobis a vestra maiestate
præfinitum elapsum, sexdecim
totos dies sessionem distulimus.
Iam vero alii quidem sanctorum
episcoporum senio confecti, in
extera regione morari non susti-
nebant; alii aduersa valetudine
in periculum vitæ adduceban-
tur; nonnulli quoque ex illis in
hac Ephesiorum metropoli diem
extremum obierunt; quidam ve-
ro rerum penuria constricti, nos
adeuntes instanter vrgebant, vt
mox audientiam auspicaremur.
Exactis proinde sexdecim inte-
gris diebus post Pentecosten, ad
lynodicam audientiam conueni-
mus. Cum vero Ioannes quoque
sanctissimus ecclesie Antioche-
nae episcopus per Alexandrum
Apameæ, & Alexandrum Hie-
rapolis, religiosissimos episco-
pos, quos præmiserat, nobis si-
gnificauit, vt rem propositam
aggredieremur; nondum compa-
rens, longiori tarditate mole-
stiam sanctæ Synodo attulit. Ita-
que vigesimo secundo die men-
sis Iunii secundum Romanos con-
gregati sumus, cum pridie per
religiosissimos quosdam episco-
pos admirabilem illum Nesto-
rium, vt nostro confessui sese ad-
iungeret, pietatisque & fidei ex-
aminationi vna nobiscum inter-
esset, rogauissemus, nullumque ab
eo responsum obtinere licuisset;
sed vnum hoc tantum per eos qui
missi fuerant, renuntiaffet: Rem
perpendam, & si ita visum fuerit,
adereo. Cum igitur sequenti die in
sancta & magna ecclesia, quæ ap-
pellatur Maria, conuenissemus,

sanctumque euangelium, quod ipsum Christum præsentem nobis monstrabat, in throno, qui medium locum obtinebat, propositum esset, Canonum forma seruata, tres rursus alios sanctissimos episcopos ad ipsum misimus, monentes, vt sanctæ Synodo sese fisteret, suæque doctrinæ defensionem proferret. At ille domo, in qua diuersabatur, frequenti milite circumuallata, cum nullus tamen per id tempus in ciuitate tumultus esset, sicut nec ante quoque ullus extiterat, ne responso quidem legatos nostros dignatus est. Porro autem cum Canones præscribant, tertio quoque contumacem esse admonendum, misissis iterum aliis ad illum episcopis, durum & immorigerum eundem inuenimus, eosque qui missi ad illum fuerant, ad nos remittentem multa cum ignominia, multisque oneratis conuiciis, militum opera, qui domum illius tuebantur.

Quia ergo æquum non erat, posteaquam ille conscientia suæ improbitate impeditus accedere nolebat, vt tanta Synodus congregata maneret otiosa; non potuimus fidei & pietatis dogmata non discutere. Ac primo actorum monumentis religiosas pietatis vestrae literas suo fulgore præfiximus: post has sacrae fidei expositionem præmisimus, quæ primo a sanctis apostolis nobis tradita, postea fuit a trecentis decem & octo sanctissimis patribus in metropoli Nicæna a sanctæ memoriæ Constantino congregatis exposita: cuius Constantini rectam fidem vestra maiestas illustriorem ostendit. Ac principio quidem Cyrilli religiosissimi sanctissimiq;

τῆ ἀγίου διαφελίε ἐν τῷ μεσαιτάτω
 θεῶν, καὶ αὐτὸν ἡμῖν πρῶτον τὸ Χει-
 ρὸν ἀκνύοντος, ἡμεῖς μὲν καὶ τῶν κα-
 νόνων ἀκολουθίαν καὶ αὐτῶν ἀπερεί-
 λαμν πρὸς αὐτὸν ἔχεις ἑτέροις ἀγίω-
 ταῖσι ἐπιποκόποις, πρᾶκαλοῦντες
 ἀπαντήσαι εἰς τὸ ἀγίαν σὺν ὁδὸν, καὶ τῆς
 διδασκαλίας αὐτῶν τὸ δόξαζον ποιή-
 σαμεν. ὁ δὲ στρατώνας τὸ εἰσὶν οἰκίαν
 κυκλοῦσας πρᾶσεβύσας· καὶ τοὶ μη-
 δένος ὄντος, μήτε μὲν γυρομήνου δι-
 ρύβου καὶ τῶν πόλιν· οὐδὲ δόξαζοντος
 τῶν δόξαζοντος ἡξίωσι. τὸ δὲ κανό-
 νων πρᾶκαλοῦσων τῆ τελετῆ κλή-
 σι * παρακαλεῖσθαι (C) ἀπὸ δουῶτα, *
 δόξαζοντες πρὸς αὐτὸν αὐτῶν ἑτέ-
 ροις ἐπιποκόποις, ἀπὸ δουῶτα βυροῦ
 καὶ δόξαζοντος τῶν ἀπεσελμῶν
 μὲν πολλῆς ἀγίας καὶ ὑβρεως διὰ τὸ
 πρὸ τὸ οἰκίας αὐτῶν ἐστῶτων στρα-
 τῶν. ὅτι οὐκ ἐκ ἐδὲ τὸ τοσαύτῳ ἀ-
 γίω σὺν ὁδὸν σωελδοῦσας ἀπρᾶκτιν
 μὲν, ἐκείνου κακῶ σωελδοῦσας ἀ-
 παντήσαντες, τὰ πρὸ τὸ πίστεως ἐκ τῆς
 δισεβείας ἀναγκαίως ἐκινῶσιν δι-
 γματα, πρᾶλαμπῆν τὸ πρᾶσιμέ-
 νων ἐπομνημάτων τυπώσαντες τὸ
 θεοφιλῆς γράμμα τὸ ὑμετέρας δισε-
 βείας μὴ ὁ τῶν ἐκείνων τὸ δισεβοῦς
 πίστεως πρᾶζοντες, τῆς πρᾶσον μὲν
 πρᾶ τῶν ἀγίων τῶν δόξαζοντων πα-
 ραδεδιδμῆς ἡμῖν, μὲν δὲ ταῦτα ἐκ-
 τεδείσις πρᾶ τῶν τελακοσῶν δεκα-
 οκτῶ ἀγίων πατέρων ἐν τῇ Νικαέων
 μητροπόλει σωηγμένων παρὰ τῶν ἐκ
 ἀγίοις Κωνσταντίνου, οὐ τῶν ὁρῶν πῆ-
 σιν λαμπρῶτερον ἐπέδξεν τὸ ὑμέτε-
 ρον κράτος καὶ τῆ ἐκείνων ταῦτα πρᾶ-
 ρον μὲν τὰς πρὸ τὸ πίστεως ἐπιστολὰς
 τῆ θεοφιλεστάτου καὶ ἀγιάτου

ANNO CHRISTI 431.

ANNO
CHRISTI
431

Ἀρχιεπισκόπου Κυρίλλου συγκρί-
ναντες, συμφώνους ἕρομεν τοῖς τε
δόγμασι καὶ νοήμασι, καὶ κατ' οὐδὲν
ἀπηνόητοι ἐπιμένοντες τῷ αὐτῷ διδα-
σκαλίῳ τῆς ὁσιότητος ἐκείνης ἐκδέ-
σεως. Ἐπειδὴ δὲ λοιπὸν ἐλείπετο δοκι-
μασιδῶν τὰ δόγματα τὰ κρυφθέν-
τα παρὰ τῆς συνάσεως τοῦ Νεστο-
ρίου· οὐ γὰρ ἀδελφῶν, ἐν ταῖς ἑπι-
σκολαῖς αὐτῶν διαρρήδην κηρυθόμε-
να, καὶ ἐν βίβλοις, καὶ ἐν ταῖς δημο-
σίαις διαλέξεσι φανερώμε-
να, καὶ ἐν αὐτῇ δὲ τῇ Ἐφεσίων μη-
τροπόλει πρὸς Ἰωάννην Βλαβερά-
των Ἐπισκόπων ἕως αὐτῶν φανερῶς
εἰρημύρια· οὐδὲ γὰρ ἐπαύετο λέγων·
οὐδεὶς λέγεσθαι θεὸν (Ὁ) δι' ἡμᾶς ἀν-
θρώπων γεγεννημένον· ὁ ἐστὶν ἕως θεο-
πλήτῃ τὰ ἀπόστολα, ἀ οὐ δι' ἀδελφῶν,
ἀλλὰ διὰ τῶν εἰς ἡμᾶς φιλανθρώ-
πων ἀνεδέξατο διαγαλῶν δὲ ὡσαύ-
τῃ σέπτον καὶ θεῖον (Ὁ) ἡμῶν μυστήριον,
διαλεχόμενον πρὸς τὸν ἁγίου Βλαβε-
ράτου Ἐπισκόπου, τετόλμηκεν εἰ-
πεῖν· ὅτι ἐγὼ (Ὁ) διμυλῶν καὶ τε-
μυλῶν θεὸν οὐ λέγω· καὶ ταῦτα πρὸ
τρυφῶν ὄλων ἡμερῶν τῆς ἀγίας συνό-
δου, καὶ ἐν τῇ ἑπομνημάτων
πρὸς ἐλπίσιν ἀναγκάως καὶ ταῦτα
συγκρίναντες τῇ ἐκδέσει τῶν ἀγίων πα-
τέρων, μαχόμενά τε ἐπισκοπῶν, καὶ
πάντη συνάντια τῆς καθολικῆς ἡμῶν
πίστεως καὶ ὁμοδοξίας, ὡς μηδὲ δεῖ-
σθαι ὁμοδοξίας Νεστορίου, ἀλλὰ αὐ-
τὸν εὐαγγέλιον γίνεσθαι καθ' ἐκείνου κα-
τήγορον, ἐμμένοντα τοῖς διεφθαρ-
μένοις αὐτῶν δόγμασι, καὶ ἐν ἀποστο-
λικῆς πίστεως τῆς καθολικῆς καὶ ὁμοδο-
ξίας ἡμῶν πίστεως.

postolicaeque fidei nostrae omnino

archiepiscopi epistolas de fide
conscriptas cum hac expositione
contulimus, collatasque dogma-
tibus ac sententiis consentaneas
comperimus, nec vlla in re doctri-
nam eius a pia illa expositione dif-
crepantem. His porro transactis,
quoniam reliquum videbatur, vt
diuulgata dogmata ab admirabi-
lissimo Nestorio discuteremus ;
(erant autem illa minime obscu-
ra, vt quæ in epistolis & libris eius
dilucide extarent expressa, & ex
publicis eiusdem sermonibus au-
dita fuissent, quæq; in ipsa Ephe-
siorum metropoli, dum priuatim
cum piissimis quibusdam episco-
pis disceptat, palam ab illo prola-
ta : neque enim dictitare cessabat,
Deum dici non debere illum, qui
nostri causa homo factus est: qua-
si vero humana, quæ non propter
infirmitatem, sed propter suam
erga nos benignitatem suscepit,
aliquam diuinæ naturæ ignomi-
niam afferant. idem, cum aduer-
sus piissimos quosdam episcopos
dissereret, diuinum illud adoran-
dumq; mysterium nostrum tam-
quam deridens, dicere ausus est :
Equidem bimestrem aut trime-
strem Deum non dico : idque tri-
duo ante quam sancta Synodus
congregaretur, sicut & commen-
tariorum fides id testatum facit)
necessario hæc quoque cum san-
ctorum patrum expositione com-
parantes, inuenimus ea cum illis
pugnantia, necnon catholicæ no-
stræ & apostolicæ fidei prorsus
contraria, ita vt non opus esset,
vt Nestorius horum rationem
redderet, aut de his se expurga-
ret; cum quotidie suiipsum accu-
sator esse pergeret, in peruerfis
suis dogmatibus, & catholicæ a-

Huius itaque rei causa ipsum quidem a sacerdotio, peruersaque doctrinae cathedra semouimus, canoniceque exauctorauimus; & laudauimus Caelestinum sanctissimum Deoque dilectissimum magnae Romae episcopum, qui ante nostram sententiam haeretica Nestorii dogmata condemnerat, nosque in ferenda contra ipsum sententia anteuertat, prospiciens securitati ecclesiarum, & pia salutarisque fidei a sanctis apostolis, euangelistis, sanctisque patribus nobis traditae, quam ille deprauata doctrina, cuius etiam condemnatus longe lateque sparsit semina, peruertere conatus fuerat. Vestra ergo maiestatem iterum atque iterum rogatam cupimus, ut uniuersam illius doctrinam e sanctissimis ecclesiis submoueri, eiusdemque libros vbicumque locorum repertos flammis tradi iubeat, per quos Dei gratiam, propter suam in nos benignitatem hominis facti, abolere contendit; quam ille non benignitatem, sed diuinitatis ignominiam censuit. Quod si quis uestras sanctiones spreuerit, ille uestrae dominationis indignationem formidet. Sic enim & apostolica fides per uestram pietatem munita, persistet illaesa; & nos omnes intentas pro uestra maiestate preces fundemus, per quam & Christus glorificatur, & fides roboratur, & gratia Dei omnibus hominibus illustris redditur. Porro autem, quo rei gestae series clarior ac planius intelligatur, adiungere placuit actorum monumenta. Subscripterunt autem omnes, quotquot piissimi episcopi in superioribus commentariis ordine recensiti fuerunt.

Τούτου οὐδ' ἔνεκεν, αὐτὸν μὲν τῆς ἱερωσύνης, καὶ τῆς διδασκαλίης ἐπαύσαμεν διδασκαλίης, καὶ αἵρεσιν αὐτῆς κανονικῶς ποιησάμενοι, καὶ ἐπανέσαντες τὸ θεοφιλέστατον καὶ ἀγιώτατον ἐπίσκοπον τῆς μεγάλης Ῥώμης Κελεστίνον, πρὸς τῆς ἡμετέρας ψήφου καὶ ἀγνώστου τῆς αἰρετικῶν δογμάτων Νεστορίου, καὶ πρὸς ἡμετέρας ἐξενέκοντα τὴν κατ' αἵρεσιν ψήφον, διὰ τὴν τῶν ἐκκλησιῶν ἀσφάλειαν, καὶ τῆς παραδοθείσης ἡμῖν διδασκαλίης καὶ σωτηριώδους πίστεως ἵνα τε τῶν ἀγίων ἀποστόλων καὶ διαπέλιτων, καὶ τῶν ἀγίων πατέρων ἡμῶν διασφύξαι ἐπεχείρησε τῶν διδασκαλιῶν λόγῳ, καὶ πολὺ τὸ πλεονέκτημα ὁ καταγνωθεὶς ἔχει. τῶν δὲ ὑμετέρου δεόμεθα κράτους, καὶ ἐπιπέσει αὐτῷ διδασκαλίαν ἀναρεθίωται ἐκ τῶν ἀγιωτάτων ἐκκλησιῶν, καὶ τῶν ἐπιεικῶν ὁποῦδη ποιοῦν βιβλία πρὸς ἀπαρτίδου, δι' ὧν ἀπεινὴν πηγάται τὸ θεοῦ χάρις, ἀιθεροῦ γεννηθῆναι διὰ φιλοθεσπίας ἡμῶν αὐτῶν ἐφιλοθεσπίας, ἀλλ' ὑβρίων ὡς ἐνομιση τῆς θεότητος· εἰ δέ τις καταφρονήσῃ τῆς δεσποτικῶν, δεδιέναι ὑμετέρου κράτους τὸ ἀνανάκτισιν. οὕτω γὰρ καὶ ἡ ἀποστολικὴ πίστις ἀτρωτος διαμεινῆ, τῆ ὑμετέρου διδασκαλίης κρατυομένη· ἀπαντὲς τε ἡμεῖς ἐκτενεῖς τὰς διδασκαλίης ὑπὸ τῆ ὑμετέρου κράτους ποιησόμεθα, δι' ἧς Χριστὸς δοξάζεται, καὶ ἡ πίστις κρατυέται, καὶ ἡ χάρις τῆς θεοῦ πάντων ἀιθεροῦ γνωεῖς γίνεται. πρὸς τὸ σαφές ἔργον καὶ ἐντελεστῆραν εἶδον τῶν πεπραγμένων, συνέζωκται καὶ τὰ ὑπομνήματα καὶ ὑποθέματα παντῶν τῶν πατέρων καὶ ἀποστόλων ἐκ τῶν ἐπιεικῶν μασι θεοσεβέστατοι ἐπίσκοποι.

ANNO CHRISTI 431.